Dosarul nr. 3-1698/2022
2-22099707-12-3-12072022

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

Dispozitivul hotărârii pronunţat public la 18.12.2023 în mun. Chişinău
Hotărârea integrală întocmită la 22.02.2024

18.12.2023 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîşcani)
Instanța compusă din :
Președintele ședinței, judecătorul Igor Barbacaru
Grefier Versavia Șumilin
Interpret Roman Pastela

examinând în ședință publică, acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, persoane terțe Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, Diaspora Azeră/Comunitatea Azeră din Republica Moldova, privind anularea parțială a actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ favorabil de constatare a încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal,

a c o n s t a t a t :

La 12.07.2022, Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova prin intermediul reprezentantului lor, avocatul stagiar Alexandra Smolnițchi, s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (în continuare CNPDCP), persoane terțe Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, Diaspora Azeră/Comunitatea Azeră din Republica Moldova, solicitând :

- Anularea deciziei CNPDCP nr. 88 din 14.06.2022 în partea constatării lipsei încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către Natalia Corcodel și Zinaida Pascari;
- Obligarea CNPDCP de a emite actul administrativ individual favorabil de constatare a încălcării.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, în scopul înțelegerii esenței încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către cetățenii Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, trece în revistă conjunctura în care aceasta a avut loc. Astfel, ***** sunt copiii minori ai reclamanților Mammadova Ulviyya și Mammadov Yamil. Ambii copii își fac studiile în Liceul Republican cu profil muzical „Serghei Rahmaninov” situat în mun. Chișinău. Între anii 2019 - 2021, în cadrul liceului, copiilor ***** și ***** li s-a creat un mediu școlar precar, inclusiv prin discriminarea minorilor, fapt care a determinat părinții acestora, în scopul apărării drepturilor copiilor lor, să sesizeze mai multe organe competente. Petițiile reclamanților s-au soldat, inter alia, cu avizul Avocatului Poporului pentru Drepturile Copilului nr. 07-3/7 din 18.09.2020 prin care a fost constatată discriminare

directă a elevilor pe criteriul de origine etnică bazată pe prejudecată, însă, recomandările Ombudsmanului față de instituția de învățământ au fost neglijate de administrația acesteia, iar tentativele de intimidare a elevilor minori nu doar că nu au fost curmate, dar s-au și accentuat. În cele din urmă, familia Mammadov nu a mai avut o altă alternativă decât să înlăture direct factorii nocivi din viața copiilor lor, luând decizia ca, până la soluționarea situației conflictuale, minorii să se prezinte doar la orele desfășurate în regim online. Aceste relații au culminat cu emiterea de către Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității, la 22.03.2022, a Deciziei nr. 228/21 prin care acțiunile instituției au fost calificate drept victimizare, adică discriminarea copiilor minori pe motivul încercării acestora de a-și apăra drepturile în cadrul organelor competente (consecințe adverse ca urmare a depunerii unei plângeri).

Ulterior, la data de 27.06.2022, Consiliul pentru prevenirea și eliminarea discriminării și asigurarea egalității a constatat prin Decizia nr. 67/22, săvârșirea de către Natalia Corcodel și Zinaida Pascari a acțiunilor de discriminare indirecte în domeniul educației pe criteriul de convingeri. În legătură cu aceste circumstanțe, începând cu data de 15.11.2021, reclamanții au fost contactați de diverși membri ai organizațiilor obștești care, în mod surprinzător, erau la curent cu toată situația descrisă supra. Printre aceștia se numără și reprezentanții diasporei azere (Congresul Azerilor din Republica Moldova), care au fost invitați la o discuție de către administrația liceului. Doamna Ana Pînzaru (asistenta președintelui Congresului Azerilor) și Mehriban Badalova, afirmă că la data de 17.11.2021 au avut o întâlnire cu administrația instituției publice de învățământ la care au fost prezente Natalia Corcodel (directorul liceului) și Zinaida Pascari (șefa de gospodărie). La această întâlnire, angajații instituției de învățământ le-au comunicat tuturor participanților, inclusiv reprezentanților Congresului, despre situația de conflict existentă, prezentându-le datele de identitate ale reclamanților și copiilor acestora. La aceeași dată (17.11.2021), Mammadova Ulviyya și Mammadov Yamil s-au prezentat la liceu pentru a discuta care este temeiul legal care a stat la baza deciziei administrației de a divulga datele cu caracter personal. În cabinetul directorului, însă, avea loc o ședință în care se discuta situația creată, comportamentul copiilor reclamanților, situația academică a acestora, acțiunile întreprinse de reclamanți pentru apărarea drepturilor copiilor lor etc. La ședința respectivă erau prezente următoarele persoane : Natalia Corcodel (directorul interimar al liceului), Zinaida Pascari (șeful pe gospodărie al liceului), Ana Pînzaru (asistenta președintelui Congresului Azerilor), Mehriban Badalova (membru al Congresului Azerilor), Clacicova Irina (profesor în cadrul liceului), Crainicova Lidia (mama unui elev) și o persoană terță necunoscută de reclamanți, care s-a dovedit a fi Doriana Cristiuc, mama unei eleve din același liceu. Precizează la această etapă că, deși se discutau date personale ale reclamanților și copiilor lor, soții Mammadov nu și-au dat acordul asupra desfășurării acestei ședințe, de fapt nici nu li s-a cerut exprimarea acestui acord și, mai grav, nici măcar nu au fost invitați la ședință. Pentru a-și revendica dreptul la protecția datelor cu caracter personal, reclamanții s-au adresat la CNPDCP cu petiția nr. M-754/21 din 30.12.2021, prin care au solicitat constatarea încălcărilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, în calitate de reprezentanți ai Liceului „Serghei Rahmaninov”. Cererea respectivă nu a fost examinată în fond, autoritatea publică solicitând reclamanților realizarea procedurii prestabilite de art. 27 alin. (1) din Lege. După ce s-au conformat acțiunilor cerute de autoritatea publică conform răspunsului CNPDCP nr. 04-14/M-754/21 din 28.01.2021 în vederea realizării acțiunilor premergătoare procedurii administrative, reclamanții au înaintat o nouă petiție (nr. M-151/22 din 14.03.2022) cu aceleași solicitări. Petiția respectivă reprezintă declanșatorul procedurii administrative care s-a soldat cu actul administrativ individual litigios : Decizia CNPDCP nr. 88 din 14.06.2022. Nu a descris circumstanțele legate de faptele ilicite ale lui Alexandru Boico, deoarece starea de fapt legată de acesta nu reprezintă obiectul prezentei acțiuni. Or, în această privință este de acord cu

actul administrativ individual, fapt care a determinat să solicite anularea acestuia doar în partea lipsei constatării încălcărilor comise de către Natalia Corcodel și Zinaida Pascari. Apreciază tabloul faptic descris drept o încălcare a de către terții atrași în proces a regulilor de prelucrare a datelor cu caracter personal statuate de Legea nr. 133 din 08.07.2011, fapt care însă nu a fost constatat prin Decizia CNPDCP nr. 88 din 14.06.2022. Din acest considerent, susține că legalitatea în plan material a respectivului act administrativ individual este compromisă, iar autoritatea publică urmează a fi obligată de către instanța de judecată la emiterea actului administrativ individual favorabil, fapt care deschide calea revendicării acestui drept în instanța de judecată prin intermediul acțiunii în obligare.

Structura prezentului paragraf este determinată de partea motivantă a actului administrativ individual pus în discuție. Din motivarea autorității publice desprinde câteva argumente, care, în pofida faptului că se contrazic reciproc, urmează fi combătute fiecare separat. În special, scoate în evidență următoarele ipoteze invocate :

„Datele cu caracter personal ale familiei Mammadov au fost transmise în vederea protecției drepturilor copilului către instituțiile de resort (Biroul Siguranță Copii și Consiliul pentru Protecția Drepturilor Copiilor) în contextul creării circumstanțelor de absenteism nemotivat „Datele cu caracter personal ale familiei Mammadov au fost transmise într-un context determinat, explicit și legitim, iar volumul datelor cu caracter personal era unul adecvat, neexcesiv și pertinent, în raport cu scopul pentru care au fost prelucrate ulterior", „Procesul de răspândire prin vociferare a unor informații, care aparent, conțin date cu caracter personal și care se pretind a fi excesive în raport cu dreptul la viața intimă, familială și privată, nu constituie obiectul de examinare prin prisma Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal. (...) Procesul de răspândire prin vociferare a unor informații urmează a fi examinat prin prisma prevederilor Legii nr. 64 din 23 aprilie 2010 cu privire la libertatea de exprimare".

Opiniază că este necesar de pornit procesul de analiză a acestor argumente de la sfârșit, dat fiind faptul că dacă reține ultimul argument, nu mai există necesitate de a le pune în discuție pe primele, căci conform raționamentului invocat, prevederile Legii privind protecția datelor cu caracter personal, în general, nu sunt aplicabile. Anume în această privință și sesizează contradicția în motivarea autorității publice, deoarece CNPDCP pe de o parte combate existența încălcării, spunând că acțiunile terților ar fi rezonabile potrivit Legii nr. 133 din 08 iulie 2011, iar în următorul punct afirmă că acestea nici măcar nu sunt aplicabile speței. În această ordine de idei, cu întâietate, identifică sediul materiei. Pentru a putea aplica situația de fapt concretă la prevederea legală abstractă, în scopul determinării legii din dreptul material care încadrează starea de fapt litigioasă, urmează să stabilească cu exactitate care este faptul ilicit al terților atrași în proces, pretins de reclamanți. Faptul ilicit constă în divulgarea datelor personale ale lui Mammadov Yamil și Mammadova Ulviyya și a copiilor minori ai acestora (*****), în special numele/prenumele, numerele de contact, originea etnică, situația academică etc., de către reprezentanții liceului „Serghei Rahmaninov" (Natalia Corcodel și Zinaida Pascari) unor persoane terțe, fără consimțământul familiei Mammadov.

Observă că respectiva stare de fapt se încadrează perfect în domeniul de aplicare al Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, reglementat de art. 2 alin. (1). Acesta menționează că domeniul de aplicare al legii sunt relațiile juridice care apar în procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal ce fac parte dintr-un sistem de evidență sau care sunt destinate să fie incluse într-un asemenea sistem, efectuată în totalitate sau în parte prin mijloace automatizate, precum și prin alte mijloace decât cele automatizate. Trebuie să precizeze la această etapă că orice instituție de învățământ (Liceul „Serghei Rahmaninov" nefiind o excepție) în activitatea lor, sunt nevoiți să prelucreze date cu

caracter personal, în special ale elevilor, date care urmează a fi gestionate în conformitate cu exigențele stabilite de lege. În cazul de față, Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, în virtutea funcțiilor deținute în liceul „Serghei Rahmaninov", dețineau anumite date cu caracter personal ale reclamanților și copiilor acestor. În conformitate cu art. 3 din aceeași lege prin „prelucrarea datelor cu caracter personal" se înțelege orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea.

Atestă că legislatorul nu prevede o modalitate specială de dezvăluire, care ar restricționa catalogarea acțiunilor în noțiunea de „prelucrare a datelor cu caracter personal". Sintagma „sau în orice alt mod" include inclusiv și vociferarea, modalitate pe care autoritatea publică, fără a face trimitere la vreo normă legală, a considerat-o obiect al legii privind libertatea de exprimare. Este cu atât mai mult stranie această interpretare, având în vedere că însăși autoritatea publică, în Ordinul nr. 03 din 21.01.2015 cu privire la aprobarea Instrucțiunilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal în sectorul educațional, precizează că „dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod a datelor cu caracter personal prelucrate în scopuri educaționale urmează a fi interzisă, cu excepția cazurilor când subiectul de date cu caracter personal și-a dat consimțământul, când informația este depersonalizată ori când legea ori tratatul internațional prevede expres dreptul destinatarului sau al terțului în acest sens". Totodată, prin „date cu caracter personal" în sensul art. 3 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 se înțelege orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale.

În acest context, acțiunile doamnei Natalia Corcodel și Zinaida Pascari se încadrează perfect în noțiunea de prelucrare a datelor cu caracter personal, în special prin dezvăluirea acestor date. Raportul dintre cele două legi nu este unul de tip lege generală - lege specială, așa cum ar rezulta din cele invocate de autoritatea publică. De fapt, acestea reprezintă două dimensiuni diferite de protecție a drepturilor persoanei. Cu alte cuvinte, legile respective, deși în anumite circumstanțe pot concura între ele, fiind necesară punerea în balanță a acestora conform proporționalității, acestea nu se exclud reciproc, pentru că protejează drepturi fundamentale diferite : Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 - se referă la art. 28 din Constituție (Viața intimă, familială și privată), iar Legea nr. 64 din 23 aprilie 2010 - se referă la art. 32 din Constituție (Libertatea opiniei și a exprimării). În virtutea celor expuse, nu pot exista dubii în privința aplicabilității în situația din speță a Legii privind protecția datelor cu caracter personal, astfel încât argumentul autorității publice că raportul juridic litigios este guvernat de legea cu privire la libertatea de exprimare este lipsit de persuasiune juridică.

Pentru a putea purcede la combaterea celorlalte două argumente care au stat la baza actului administrativ individual contestat, urmează mai întâi să stabilească care sunt elementele de fapt capabile să demonstreze acțiunile ilicite invocate supra. Din înregistrările audio-video prezentate rezultă că reprezentanții Congresului Azerilor din Republica Moldova, Mehriban Badalova și Ana Pînzaru, s-au prezentat la o ședință la invitația administrației Liceului „Serghei Rahmaninov". La ședința respectivă s-au discutat chestiuni legate de situația tensionată care s-a iscat între reclamanți și administrația instituției de învățământ. Nu pune în discuție nivelul moralității și problemele etice care le generează această întâlnire, având în vedere că reclamanții nu au fost invitați la o situație care îi privește în mod direct, iar în

schimb au fost invitate persoane terțe (părinți ai altor elevi), care, în mod firesc, nu aveau nicio legătură cu obiectul discuției. Se va axa pe datele cu caracter personal divulgate în această ședință.

Din explicațiile prezentate în cadrul procedurii administrative depuse de Ana Pînzaru și Mehriban Badalova, rezidă că în timpul întâlnirii s-a discutat situația academică a copiilor minori ai reclamanților. În acest sens, Ana Pînzaru declară că „a participat directoarea care a comunicat situația copiilor și reușitele lor, plus absența nemotivată a copiilor pe parcursul orelor". Același lucru a declarat și Mehriban Badalova, care în explicații afirmă că „în cadrul ședinței purtate, de către directoarea instituției au fost menționate îngrijorări cu privire la faptul că copiii familiei Mammadov - nu frecventează instituția de învățământ, mai mult ca atât, în perioada de timp când aceștia frecventau, rezultatele copiilor în procesul educațional s-au diminuat comparativ cu perioadele de timp anterioare". Situația academică a elevilor, reprezintă date cu caracter personal, deoarece reprezintă o informație referitoare la o persoană fizica care poate fi identificată. Acest lucru derivă și din raționamentele autorității publice expuse în Ordinul CNPDCP nr. 03 din 21 ianuarie 2015 cu privire la aprobarea Instrucțiunilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal în sectorul educațional. în punctul 47 din Instrucțiune, autoritatea publică ne spune că „o problemă specială se referă la publicarea rezultatelor școlare în internet (...), iar accesul la aceste date ar trebui să fie posibil doar cu anumite măsuri de precauție specială". Așadar, observăm că însăși autoritatea publică care a emis actul administrativ individual defavorabil, își exprimă, într-un alt context, grija față de protecția datelor privind situația academică a copiilor, chemând la diligență sporită în privința acestora. O problemă și mai gravă care prezintă interes în cazul discutat este divulgarea apartenenței etnice a reclamanților și copiilor acestora față de persoane terțe, cum ar fi părinții altor elevi. Simplul fapt că la ședință au fost prezenți reprezentanții Congresului Azerilor din Republica Moldova în legătură cu elevii *****, rezultă că în mod tacit a fost divulgată originea azeră a acestora. În conformitate cu art. 3 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011, datele care dezvăluie originea rasială sau etnică a persoanei, convingerile ei politice, religioase sau filozofice, apartenența socială, datele privind starea de sănătate sau viața sexuală, precum și cele referitoare la condamnările penale, măsurile procesuale de constrângere sau sancțiunile contravenționale reprezintă categorii speciale de date cu caracter personal. Prelucrarea acestei categorii de date este interzisă în termeni foarte stricți de lege, deoarece prezintă o informație pasibilă de a cauza o ingerință serioasă în viața privată a persoanei. Excepțiile de la această regulă sunt prevăzute expres în art. 6 alin. (1) lit. a) - g) din legea sus-menționată, într-o listă exhaustivă de situații particulare, niciuna dintre care nu poate fi atestată în speță. În video-înregistrarea din cadrul ședinței în care au fost divulgate datele cu caracter personal, Mehriban Badalova, luând în mână niște acte, spune că „пришли, а нам дали документы; причем здесь я?" (Au venit și ni s-au dat documentele; ce legătură am eu cu asta?). Cu alte cuvinte chiar dacă reprezentatele Congresului Azerilor neagă că li s-au trimis acte ce conțin date cu caracter personal, aceștia totuși au primit cel puțin unele documente în cadrul ședinței, despre care omit să spună în explicații, iar autoritatea publică nu s-a interesat în cadrul procedurii administrative de conținutul acestora. Înaintează ipoteză că aceste date ar trebui să conțină anumite elemente identificatorii ale reclamanților sau copiilor lor (de exemplu plângeri ale acestora sau scrisori expediate liceului), altminteri care ar fi rostul lor la o ședință în care se discută despre familia Mammadov? Toate probele menționate și explicate mai sus, demonstrează în mod direct că au fost divulgate fără consimțământul reclamanților cel puțin date cu caracter personal privind numele, situația academică a copiilor și apartenența etnică a familiei Mammadov, fapte care sunt suficiente pentru a constata încălcarea legislației privind protecția datelor cu caracter personal. Totodată, din discuțiile în ședință rezultă indirect că și alte date, despre care nu poate cunoaște cu certitudine, au fost prezentate sub

formă de documente. Raționamentele nr. 1) și 2) expuse în introducerea la prezentul paragraf reprezintă încercarea autorității publice de a justifica acțiunilor terților atrași în proces.

Cu alte cuvinte, CNPDCP, deși implicit nu neagă existența faptului divulgării (fapt care este susținut și de probatoriul prezentat mai sus), expune ipoteză că respectivele acțiuni s-ar încadra în limitele cadrului normativ. Prima idee potrivit căreia datele au fost transmise în vederea protecției drepturilor copilului de către instituțiile de resort nu necesită un grad avansat de analiză, deoarece aceasta nu se referă la starea de fapt disputată în prezenta speță. Reclamanții nu contestă divulgarea datelor cu caracter personal către autoritățile competente, ci divulgarea acestora către Congresul Azerilor din Republica Moldova și către părinții altor elevi, care nu sunt nici autorități competente de a soluționa absenteismul școlar al copiilor, nici persoane care ar avea vreo tangență reală cu situația conflictuală creată între reclamanți și administrația liceului. Consideră că argumentul are mai degrabă rolul de a crea aparența motivării soluției actului administrativ individual, decât motivarea propriu- zisă, reală a acestuia. Al doilea argument, adică cel al rezonabilității comunicării datelor cu caracter personal, necesită o analiză mai profundă din punct de vedere juridic. Această analiză juridică, în virtutea competențelor CNPDCP, urma să fie efectuată de către autoritatea publică printr-un veritabil test al proporționalității. Simpla menționare a faptului că divulgarea în acest caz a fost „într-un context determinat, explicit și legitim, iar volumul datelor cu caracter personal era unul adecvat, neexcesiv și pertinent, în raport cu scopul pentru care au fost prelucrate ulterior” este în mod evident insuficientă. În principal, datele cu caracter personal sunt prelucrate cu exprimarea consimțământului de către subiecții acestora. Totuși, în unele situații, legea permite prelucrarea datelor și fără consimțământul persoanei, însă într-o strictă corespundere cu legislația aferentă. Așadar, rezonabilitatea prelucrării datelor cu caracter personal, fără consimțământul persoanei, nu trebuie apreciată într-un vid legislativ, deoarece legea prevede expres condițiile legitimității unei astfel de acțiuni. Prin urmare, deși aparent rezonabilitatea reprezintă un criteriu subiectiv, acesta este transferat în dimensiunea obiectiv-juridică de însuși legislator, în art. 5 alin. (5) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal în privința categoriilor generale de date sau în art. 6 alin. (1) lit. b) - g) în privința categoriilor speciale de date. În cazul de față interesează tratarea situației de fapt prin ambele articole menționate, deoarece au fost divulgate atât date generale (numele, numerele de telefon, situația academică), cât și date speciale (originea etnică). În motivarea actului administrativ individual nu există nicio precizare în privința vreunui temei concret din cele menționate mai sus de care s-ar fi ghidat reprezentanții instituției de învățământ în decizia lor de prelucrare a datelor cu caracter personal fără consimțământul familiei Mammadov.

Într-o altă ordine, dar în continuarea aceleiași idei, atât situația academică, cât și originea etnică a copiilor, le-a fost cunoscută administrației instituției de învățământ datorită faptului că Liceul „Serghei Rahmaninov” s-a prezentat în raportul juridic cu reclamanții în calitate de operator de date, în legătură cu faptul că minorii își fac studiile în respectiva instituție de învățământ. În acest context, era de obligația legală a liceului și a persoanelor care în virtutea anumitor funcții dețin acces la aceste date de a asigura confidențialitatea și securitatea datelor prelucrate. Autoritatea publică a încercat să-și motiveze decizia prin prisma gradului de securizare a bazelor de date utilizate în liceu. Acest fapt însă ține doar de asigurarea securității, asigurarea confidențialității nu a fost comentată în niciun fel. Sediul materiei obligației de a asigura confidențialitatea se află în art. 29 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011, care prevede la alin. (1) că operatorii și terții care au acces la datele cu caracter personal sunt obligați să asigure confidențialitatea acestor date, cu excepția cazurilor: prelucrarea se referă la date făcute publice în mod voluntar și manifest de către subiectul datelor cu caracter personal; datele cu caracter personal au fost depersonalizate. Astfel confidențialitatea datelor trebuie asigurată în toate cazurile, cu excepțiile

prevăzute la lit. a) și b). Nu este clar care este excepția de care s-au ghidat terții atrași în proces atunci când au comunicat datele reclamanților, precum nu este clar nici care excepție a fost reținută de către autoritatea publică când a luat decizia de a constata lipsa încălcării. În situația din speță, nu este aplicabilă niciuna din derogările de la regula asigurării confidențialității, fapt care denotă nerespectarea obligației legale statuate de art. 29 din lege. Într-un final, încălcarea datelor cu caracter personal este evidentă, și în corespundere cu normele pertinente nu se supune niciunei justificări sau legitimizări. Chiar și privind situația printr-un „văl al bunei-credințe", buna-credință care, din declarațiile terților ar fi fost manifestată de instituția de învățământ în scopul soluționării conflictului existent, aceasta nu poate trece dincolo de limitele legale impuse în materia confidențialității și a condițiilor de prelucrare a datelor cu caracter personal. Mai mult decât atât, consideră că există dubii serioase și în această privință, deoarece nu pot fi siguri de buna-credință a Nataliei Corcodel și Zinaidei Pascari. Concluzia care apare cu un înalt grad de probabilitate la studierea tabloului acestui caz este că, de facto, terții atrași în proces și-au urmărit scopul de intimidare a reclamanților în legătură cu încercările acestor de a-și apăra copiii minori de discriminarea cu care se confruntă în liceu. Aceste tentative de intimidare, îmbracă haina juridică de victimizare în sensul Legii nr. 121 din 25 mai 2012 cu privire la asigurarea egalității, într-un alt context, a fost constată printr-un act administrativ individual. Este greu de conchis altceva, având în vedere că a fost invitată o organizație obștească din care reclamanții nici măcar nu făceau parte, au fost invitați părinți pentru a se pronunța într-un mod denigrator față de copiii reclamanților, au fost invitați profesori care să se pronunțe negativ în privința situației academice a copiilor, iar întâlnirea propriu-zisă a fost organizată clandestin, căci reclamanții care, de fapt, sunt subiecții esențiali ai acestui conflict, nu au fost invitați. Toate acestea nu seamănă deloc cu o încercarea de a soluționa un conflict. Seamănă mai mult cu o cârdășie cinică, cu tentă de vendetă, care are menirea să atenteze asupra reputației reclamanților și a copiilor acestora. Indiferent de perspectiva abordării, faptul care este cert, constă în divulgarea nejustificată a unor date cu caracter personal, fapt care reprezintă o încălcare a Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal.

Potrivit art. 27 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011, în urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată prin care constată lipsa încălcării sau încălcarea legislației în domeniul protecției datelor cu caracter personal. Cu alte cuvinte, autoritatea are dreptul discreționar de a opta între două soluții posibile corespunzătoare scopului legii, în conformitate cu prevederile art. 16 din Codul administrativ. Orice persoană are posibilitatea procesuală de a reclama în justiția administrativă, orice drept subiectiv lezat prin activitate administrativă. Posibilitatea legală de a înainta o acțiune în obligare, în cazul exercitării discreției de către autoritatea publică este o garanție a principiului protecției efective a drepturilor. O reglementare care acordă cetățeanului un drept subiectiv public îl autorizează pe acesta să ceară de la autoritatea publică un anumit comportament, și anume cel prevăzut în reglementare. Astfel, cetățeanul dobândește dreptul de a cere ca autoritatea publică să aplice o anumită normă. Un drept subiectiv devine, în acest sens, un drept la punerea în aplicare a unei norme. În cazul în care există mai multe consecințe juridice posibile - ca în cazul deciziilor discreționare - solicitarea se îndreaptă către autoritatea care alege una în conformitate cu legea, apreciind just starea de fapt, adică aceasta nu trebuie să comită nicio eroare discreționară. Dreptul de a cere aplicarea legii astfel, este completat de dreptul de a cere soluționarea cererii fără erori discreționare. Deși instanța de judecată nu se poate pronunța asupra oportunității actului administrativ individual, această prerogativă aparținând în mod exclusiv autorității publice, instanța de judecată este obligată însă să stabilească dacă autoritatea a acționat în mod legal, respectând granița dintre puterea discreționară și arbitrariul. Acest aspect nu mai ține de oportunitatea actului administrativ individual, ci trece în sfera de acțiune a legalității actului, asupra căreia instanța nu

doar poate să se pronunțe, ci este obligată să o facă în contextului rolului său activ în justiția administrativă. Acest atribut al legalității derivă și din principiul legalității statuat de art. 21 din Codul administrativ, care în alin. (2) dispune că exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Prin urmare, instanța de judecată trebuie să exercite inclusiv controlul asupra existenței/inexistenței erorii discreționare. Chiar dacă decizia unde se manifestă puterea discreționară se referă la aspectele care conferă autorității publice o anumită libertate de apreciere, acest lucru nu presupune în nici un caz devierea de la lege, or, decizia luată în mod discreționar, trebuie să fie una optimă, să corespundă finalității actului, sensului legislației în vigoare, principiilor generale ale dreptului intern și internațional, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, deci să corespundă scopului urmărit, care alcătuiește esența „dreptului discreționar". Altfel spus, autoritatea publică posedă o marjă discreționară, în măsura în care nu afectează de o manieră nejustificată drepturile fundamentale ale persoanei, adică decizia discreționară trebuie să fie una cuvenită, concluzie ce se desprinde, în special, din prevederile art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Așadar, instanța de judecată nu are un rol pasiv la examinarea unor astfel de acțiuni. Prin prisma art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, instanța de judecată verifică legalitatea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar prin cercetarea următoarelor condiții: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Consideră că în virtutea celor expuse în paragrafele precedente autoritatea publică nu a luat în considerație faptele relevante. Autoritatea publică nu s-a pronunțat în niciun fel asupra divulgării naționalității reclamanților și situației academice a copiilor acestora și totodată nu a determinat exact considerentele legale ce au fost reținute în calitate de justificative ale prelucrării datelor cu caracter personal fără consimțământul subiectului. Pe de altă parte, CNPDCP nu s-a conformat dispozițiilor art. 85 din Codul administrativ care prevede rolul activ al autorității publice la efectuarea investigațiilor în cadrul procedurii administrative. Potrivit art. 85 alin. (3) din Codul administrativ, autoritatea publică trebuie să stabilească din oficiu aspectele de fapt ale cazului care face obiectul procedurii, fără a se limita la dovezile și afirmațiile participanților. Pentru aceasta, autoritatea publică stabilește scopul investigațiilor necesare și felul acestora. Cu titlu de exemplu, precizează că nu poate să nu fie considerată investigație necesară, de exemplu, identificarea conținutului documentelor care au fost transmise de administrația instituției de învățământ persoanelor terțe. În același timp, puterea de decizie discreționară a fost acordată autorității publice cu un scop bine determinat și anume cel de protecție a datelor cu caracter personal. Acest fapt derivă din Regulamentul CNPDCP, aprobat prin Legea nr. 182 din 10 iulie 2008. În conformitate cu secțiunea I, punctul 2, Centrul are drept obiectiv apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la viață privată în legătură cu prelucrarea și transmiterea transfrontalieră a datelor cu caracter personal. Prin emiterea actului administrativ individual contestat, autoritatea publică a eșuat în scopul său central - protecția vieții private a reclamanților. Respectiva decizie a autorității publice, în eventualitatea respingerii prezentei cereri va avea repercusiuni grave nu numai asupra reclamanților, ci și asupra altor persoane, chiar și elevi care nu își fac studiile în liceul „Serghei Rahmaninov", persoane care nu vor putea beneficia de protecția, care în mod firesc trebuie să fie asigurată de lege. Chestiunea precedentului deciziilor discreționare în justiția administrativă necesită o diligență deosebită, în special în contextul art. 137 alin. (3) și (4) din Codul administrativ, potrivit cărora stările de fapt identice în esență se tratează identic, iar dacă într-un caz autoritatea publică

și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. În ipoteza respingerii prezentei cereri și pe cale de consecință a tolerării acțiunilor terților atrași în proces, apare un pericol sever ca persoanele să nu poată beneficia de o protecție reală a drepturilor legate de viața privată din partea autorității competente. Gravitatea acestei toleranțe este și mai mult accentuată de faptul că în prezenta speță a fost încălcată viața privată a unor copii minori. În continuarea aceleiași idei, atrage atenție încă o dată asupra Ordinului CNPDCP nr. 03 din 21 ianuarie 2015 cu privire la aprobarea Instrucțiunilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal în sectorul educațional. Scopul acestei instrucțiuni nu poate fi altul decât unificarea practicii autorității publice și asigurarea tratării identice a stărilor de fapt identice. În paragrafele precedente a făcut de mai multe ori trimitere la neglijența CNPDCP a propriei instrucțiuni, fapt care susține eroarea discreționară a autorității publice prin prisma aceluiași art. 137 care are menirea să asigure o practică constantă a autorității publice la cercetarea cazurilor similare. În virtutea celor expuse, consideră că legalitatea materială a actului administrativ individual a fost afectată grav prin eroarea discreționară a autorității publice, fapt care îl face pasibil de anulare pe calea acțiunii în contencios administrativ. În același timp, reclamanților nu le-a fost satisfăcut dreptul de a cere un anumit comportament din partea organului competent în corespundere cu starea de fapt: dreptul de a cere emiterea actului administrativ individual favorabil prin care să se constate existența încălcării legislației privind protecția datelor cu caracter personal. Acest drept poate fi revendicat numai prin obligarea emiterii acestui act administrativ individual de către instanța de judecată. Pentru ca acțiunea să fie admisibilă în sensul articolului pre citat, urmează a fi întrunite două condiții cumulative: existența unui drept stabilit prin lege; încălcarea acestui drept printr-o activitate administrativă. La caz, decizia CNPDCP prin care a fost constatată lipsa încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal de către cetățenii Natalia Corcodel și Zinaida Pascari reprezintă un act administrativ individual și corespunzător este activitate administrativă în sensul art. 5 din Codul administrativ. Potrivit acestuia, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea. Sediul materiei dreptului vătămat este art. 17 din Codul administrativ potrivit căruia, prin drept vătămat înțelegem orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă. în virtutea celor relatate în paragraful anterior considerăm că existența dreptului vătămat în sensul art. 17 din Codul administrativ a fost motivată pe deplin. Potrivit art. 39 din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Conform art. 189 alin. (1) Codul administrativ orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. În conformitate cu art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare). Acțiunea în obligare urmează a fi soluționată de către instanța de judecată în ordinea prevăzută de art. 224 alin. (1) lit. b), astfel în baza unei acțiuni în obligare, să anuleze în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

Cu referire la persoanele care urmează a fi atrase în proces de instanța de judecată menționăm că potrivit art. 205 alin. (1) din Codul administrativ la examinarea acțiunii în contencios administrativ, instanța de judecată poate atrage în proces, din oficiu sau la cerere, persoane ale căror drepturi sânt

afectate de litigiul în cauză. în conformitate cu art. 205 alin. (2) lit. c), dacă un terț participă la raportul juridic litigios în așa fel încât hotărârea instanței de judecată ar interveni direct în drepturile lui, atunci această persoană terță trebuie atrasă în proces. Această prevedere se aplică, în special, când o persoană înaintează acțiune în contencios administrativ pentru obligarea unei autorități publice să emită un act administrativ individual defavorabil pentru un terț. în speță, actul administrativ individual solicitat de reclamanți urmează a fi perceput ca defavorabil pentru terții Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, deoarece acesta presupune constatarea încălcărilor săvârșite de acestea. în virtutea acestui fapt, solicită instanței de judecată atragerea în proces a terților Natalia Corcodel și Zinaida Pascari. Cu referire la competența jurisdicțională precizează că pârâtul - Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal - este o autoritate publică, cu sediul în mun. Chișinău. În conformitate cu prevederile art. 196 din Codul administrativ - acțiunea în contencios administrativ se depune la instanța de judecată în a cărei rază teritorială își are sediul autoritatea publică care a desfășurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel. Corespunzător, competența de soluționare a cererii de chemare în judecată aparține Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani. Cu referire la obligația respectării procedurii prealabile, potrivit art. 27 alin. (5) din Legea privind protecția datelor cu caracter personal operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta acțiunile, inacțiunile și decizia Centrului în instanța de contencios administrativ. În conformitate cu art. 163 lit. c) din Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată. în același timp, autoritatea publică indică expres în decizie informația cu privire la exercitarea căilor de atac: posibilitatea de a contesta decizia în instanța de contencios administrativ. Din toate cele menționate rezultă că respectarea procedurii prealabile nu este o condiție obligatorie în respectiva speță. Corespunzător, urmează a fi aplicat art. 208 alin. (3) din Codul administrativ, care prevede că dacă procedura prealabilă nu este prevăzută de lege, acțiunea în obligare se admite numai în cazul în care reclamantul a depus anterior la autoritatea publică competentă o cerere de emitere a actului administrativ individual. Solicitarea emiterii actului administrativ individual favorabil a fost efectuată prin petiția nr. M-151/22 din 14.03.2022 care nu s-a soldat cu succes, prin urmare exigențele prevăzute de art. 208 din Codul administrativ au fost respectate. Cu referire la respectarea termenului de înaintare a acțiunii în contencios administrativ, potrivit art. 209 alin. (1) lit. b) acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel, care curge de la data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. în speță, în lipsa unui termen special de înaintare a acțiunii în contencios administrativ, este aplicabil termenul general de 30 zile. Acest fapt este specificat și de autoritatea publică în informația privind exercitarea căilor de atac din decizia litigioasă. Actul administrativ individual a fost emis la data de 14 iunie 2022 și comunicat la data de 20 iunie 2022 corespunzător prezenta acțiune este înaintată în interiorul termenului legal.

Pârâtul, CNPDCP, la 03.08.2022, precum și Natalia Corcodel, Zinaida Pascari, la 20.07.2022, prin intermediul cancelariei Judecătoriei mun. Chișinău (sediul Râșcani) au înaintat referințe la cererea de chemare în judecată, prin care au solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii, în conformitate cu art. 224 alin. (2) lit. f) Cod Administrativ. (f.d. 71-73, 74-81)

În ședința de judecată de examinare şi soluţionare în fond a acţiunii, Yamil Mammadov, Ulviyya Mammadova și reprezentantul acestora, avocatul Andrei Starîi, au solicitat admiterea acțiunii pe motivele de fapt și de drept invocate în cererea de chemare în judecată.

Reprezentantul pârâtului – CNPDCP, Rodica Fialcovschii, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul terților Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, avocatul Leonid Talambuța, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată Diaspora Azeră/Comunitatea Azeră din Republica Moldova nu s-a prezentat deși a fost citată în mod legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsă.

Audiind poziția participanților la proces, examinînd cererea de chemare în judecată, cercetînd probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanţa de judecată conchide că acţiunea urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform art. 5 Cod Administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) Cod administrativ, stabilește că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel.

Conform art.17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 20 Cod Administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Conform art.21 Cod Administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate.

Conform art.22 Cod Administrativ, (1) Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sînt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art.93 Cod Administrativ, (1) Fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. (2) Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale.

Conform art.219 Cod Administrativ, (1) Instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Conform art.220 Cod Administrativ, (1) Obţinerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art.87–93.

Materialele cauzei denotă că, la data de 14.03.2022 în adresa CNPDCP a parvenit petiția ce a fost înregistrată sub nr. M-151/22, prin care Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova au solicitat verificarea legalității operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal ce îi vizează, precum și verificarea legalității prelucrării datelor cu caracter personal ale copiilor acestora (minorul ***** ***** și minorul *****), în persoana cet. Natalia Corcodel – director al Liceului Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov", Zinaida Pascari – șefă pe gospodărie și Alexandru Boico – dirigintele minorului ***** *****.

Din conținutul petiției se reține că Natalia Corcodel în calitate de director al Liceului Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov" și Zinaida Pascari – șefă pe gospodărie din cadrul Liceului Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov", au diseminat datele cu caracter personal ale petenților, prelucrate de către Liceul Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov", către terțe persoane, fără a avea un temei legal în acest sens și fără a avea consimțământul subiecților datelor cu caracter personal.

Potrivit celor descrise de petiționari, la 17.11.2021, în incinta Liceului Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov" au fost invitați reprezentanții Congresului Azerilor din Republica Moldova, în vederea efectuării unei ședințe comune cu administrația instituției publice.

În cadrul acestei ședințe, de către participanți au fost puse în discuții subiecte ce vizează viața privată a familiei Mammadov, în lipsa ultimilor, aspect pe care petenții îl consideră ca fiind a fi în afara cadrului legal. Anterior desfășurării ședinței, Natalia Corcodel și Zinaida Pascari ar fi diseminat către terțe persoane, datele cu caracter personal ale petiționarilor, ce au fost prelucrate de către Liceul Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov". Petiționarii au deplâns și faptul că în luna septembrie 2021 de către Alexandru Boico, dirigintele minorului ***** *****, a fost încărcată fotografia ultimului, în grupul privat format din 21 de participanți, din aplicația socială „Viber", fără a avea consimțământul minorului și contrar solicitărilor acestuia de a nu disemina imaginea sa. Anterior sesizării CNPDCP, subiecții de date cu caracter personal și-au realizat drepturile recunoscute și garantate de Legea privind protecția datelor cu caracter personal – față de operatorul de date, Liceul Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov" și față de operatorul Alexandru Boico, iar răspunsurile oferite de ultimii, au fost anexate la petiția înregistrată sub nr. M-151/22 din 14.03.2022.

Prin decizia CNPDCP nr. 88 din 14.06.2022, s-a dispus :

1. Constatarea lipsei încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, de către Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, în circumstanțele reclamate de către Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova, în temeiul motivelor de fapt și de drept expuse în pct. 1 și pct. 2, cap. IV din prezenta decizie.

2. Constatarea încălcării prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a) și art. 5 alin. (3) din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, de către Alexandru Boico, în circumstanțele reclamate de către Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova, în temeiul motivelor de fapt și de drept expuse în pct. 3 cap. IV din prezenta decizie.

3. În conformitate cu prevederile art. 27 alin. (5) din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, decizia CNPDCP poate fi contestată în instanța de contencios administrativ (Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani), mun. Chișinău, str. Kiev 3) în termen de 30 de zile de la notificare.

Testul de admisibilitate.

Decizia CNPDCP nr. 88 din 14.06.2022 constituie în sine act administrativ individual defavorabil pentru Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova, în partea contestată de aceștia.

Or, conform art. 10 alin. (1) Cod Administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 alin. (1) lit. a) Cod Administrativ prevede că, actul administrativ individual defavorabil este actul care impune destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 17 Cod Administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul acțiunii, prin prisma cadrului legal citat, rezultă că, reclamanta revendică un drept subiectiv vătămat (dreptul la muncă) şi repercusiunile negative generate de actul administrativ individual defavorabil contestat.

Instanța constată că, acţiunea în contencios administrativ este înaintată de reclamantă în instanţa competentă jurisdicţional şi teritorial, este înaintată în termenul legal, a utilizat corect tipul acțiunii în contestare conform art. 206 Cod Administrativ pentru revendicarea drepturilor sale, precum și a epuizat calea prealabilă.

Prin urmare, instanța consideră că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) Cod Administrativ, nu se regăsesc.

În privința temeiniciei acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 2 din Legea nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter persona**l**, prezenta lege reglementează relaţiile juridice care apar în procesul de prelucrare a datelor cu caracter personal ce fac parte dintr-un sistem de evidenţă sau care sunt destinate să fie incluse într-un asemenea sistem, efectuată în totalitate sau în parte prin mijloace automatizate, precum şi prin alte mijloace decât cele automatizate.

Domeniul de acţiune al prezentei legi se extinde asupra :

a) prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în cadrul activităţilor desfăşurate de operatori aflaţi pe teritoriul Republicii Moldova;

b) prelucrării datelor cu caracter personal efectuate în cadrul misiunilor diplomatice şi oficiilor consulare ale Republicii Moldova, precum şi de către alţi operatori aflaţi în afara teritoriului ţării, dar pe teritorii în care se aplică dreptul intern al Republicii Moldova, în temeiul dreptului internaţional public;

c) prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de operatori aflaţi în afara teritoriului Republicii Moldova, cu utilizarea mijloacelor aflate pe teritoriul Republicii Moldova, cu excepţia cazului în care aceste mijloace nu sunt utilizate decât în scopul tranzitării pe teritoriul Republicii Moldova a datelor cu caracter personal care fac obiectul prelucrării respective;

d) prelucrării datelor cu caracter personal în cadrul acţiunilor de prevenire şi investigare a infracţiunilor, punerii în executare a sentinţelor de condamnare şi al altor acţiuni din cadrul procedurii penale sau contravenţionale în condiţiile legii.

Prevederile prezentei legi sunt aplicabile persoanei împuternicite de către operator, fără a exclude dreptul de a intenta acţiune în justiţie împotriva operatorului.

Domeniul de acţiune al prezentei legi nu se extinde asupra:

a) prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de către operatori exclusiv pentru nevoi personale sau familiale, dacă prin aceasta nu se încalcă drepturile subiecţilor datelor cu caracter personal;

b) prelucrării datelor cu caracter personal atribuite la secret de stat în modul stabilit, cu excepţia celor indicate la alin. (2) lit. d);

c) operaţiunilor de prelucrare şi transmitere transfrontalieră a datelor cu caracter personal ce se referă la făptuitorii sau victimele crimelor de genocid, ale crimelor de război şi ale crimelor împotriva umanităţii.

Potrivit art. 4 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, datele cu caracter personal care fac obiectul prelucrării trebuie să fie :

a) prelucrate în mod corect şi conform prevederilor legii;

b) colectate în scopuri determinate, explicite şi legitime, iar ulterior să nu fie prelucrate într-un mod incompatibil cu aceste scopuri. Prelucrarea ulterioară a datelor cu caracter personal în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică nu este considerată incompatibilă cu scopul colectării dacă se efectuează cu respectarea prevederilor prezentei legi, inclusiv privind notificarea către Centrul Naţional pentru Protecţia Datelor cu Caracter Personal, şi cu respectarea garanţiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează activitatea statistică, cercetarea istorică şi cea ştiinţifică;

c) adecvate, pertinente şi neexcesive în ceea ce priveşte scopul pentru care sunt colectate şi/sau prelucrate ulterior;

d) exacte şi, dacă este necesar, actualizate. Datele inexacte sau incomplete din punctul de vedere al scopului pentru care sunt colectate şi ulterior prelucrate se şterg sau se rectifică;

e) stocate într-o formă care să permită identificarea subiecţilor datelor cu caracter personal pe o perioadă care nu va depăşi durata necesară atingerii scopurilor pentru care sînt colectate şi ulterior prelucrate. Stocarea datelor cu caracter personal pe o perioadă mai mare, în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică, se va face cu respectarea garanţiilor privind prelucrarea datelor cu caracter personal, prevăzute de normele ce reglementează aceste domenii, şi numai pentru perioada necesară realizării acestor scopuri.

Operatorii au obligaţia să respecte şi să asigure implementarea prevederilor alin. (1).

Dispoziția art. 11 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, statuează că, condiţiile şi termenele de stocare a datelor cu caracter personal se stabilesc de legislaţie ţinîndu-se cont de prevederile art. 4 alin. (1) lit. e). La expirarea termenului de stocare, datele cu caracter personal urmează a fi distruse în modul stabilit de lege.

Datele cu caracter personal din registrele de stat, de la data încetării utilizării acestora, pot rămâne la păstrare primind statutul de document de arhivă.

La încheierea operaţiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, dacă subiectul acestor date nu şi-a dat consimţământul pentru o altă destinaţie sau pentru o prelucrare ulterioară, acestea vor fi:

a) distruse;

b) transferate unui alt operator, cu condiţia ca operatorul iniţial să garanteze faptul că prelucrările ulterioare au scopuri similare celor în care s-a făcut prelucrarea iniţială;

c) transformate în date anonime şi stocate exclusiv în scopuri statistice, de cercetare istorică sau ştiinţifică.

După decesul subiectului datelor cu caracter personal, datele acestuia se pot utiliza, cu consimţământul succesorilor, în scop de arhivă sau în alte scopuri prevăzute de lege.

În acord cu art. 27 din Legea privind protecția datelor cu caracter personal, subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerinţele prezentei legi poate înainta Centrului o plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării.

În procesul soluţionării plângerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul şi, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator şi martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unui control inopinat.

În urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată care prevede fie lipsa încălcării prevederilor legislaţiei, fie suspendarea operaţiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, fie rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor neveridice ori obţinute ilicit. Decizia este comunicată părţilor interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii.

Prevederile alin. (2) şi (3) se aplică în mod corespunzător şi în situaţia în care Centrul se autosesizează cu privire la comiterea unei încălcări a drepturilor subiecţilor datelor cu caracter personal, recunoscute de prezenta lege.

Operatorul, persoana împuternicită de către acesta sau subiectul datelor cu caracter personal pot contesta decizia Centrului în instanţa de contencios administrativ.

În accepțiunea legii, *date cu caracter personal* – orice informaţie referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă (subiect al datelor cu caracter personal). Persoana identificabilă este persoana care poate fi identificată, direct sau indirect, prin referire la un număr de identificare sau la unul ori mai multe elemente specifice identităţii sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;

Categorii speciale de date cu caracter personal – datele care dezvăluie originea rasială sau etnică a persoanei, convingerile ei politice, religioase sau filozofice, apartenenţa socială, datele privind starea de sănătate sau viaţa sexuală, precum şi cele referitoare la condamnările penale, măsurile procesuale de constrîngere sau sancţiunile contravenţionale;

Prelucrarea datelor cu caracter personal – orice operaţiune sau serie de operaţiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, păstrarea, restabilirea, adaptarea ori modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ştergerea sau distrugerea;

Operator – persoana fizică sau persoana juridică de drept public sau de drept privat, inclusiv autoritatea publică, orice altă instituţie ori organizaţie care, în mod individual sau împreună cu altele, stabileşte scopurile şi mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal prevăzute în mod expres de legislaţia în vigoare;

Consimţământul subiectului datelor cu caracter personal – orice manifestare de voinţă liberă, expresă şi necondiţionată, în formă scrisă sau electronică, conform cerinţelor documentului electronic, prin care subiectul datelor cu caracter personal acceptă să fie prelucrate datele care îl privesc.

Dreptul de a proteja sfera privată a unei persoane fizice împotriva intruziunii din partea altora, în special din partea statului, a fost prevăzut pentru prima dată în cadrul unui instrument juridic internaţional în articolul 12 din Declaraţia Universală a Drepturilor Omului (DUDO) din 10 decembrie 1948 a Organizaţiei Naţiunilor Unite (ONU) privind respectarea vieţii private şi de familie.

Declaraţia a şi influenţat dezvoltarea în Europa a altor instrumente pentru drepturile omului.

Statele membre la Consiliul Europei (CoE) au obligaţia internaţională de a respecta Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale (CEDO), din 04 noiembrie 1950.

Toate statele membre ale Consiliului Europei au integrat în legislaţia lor naţională prevederile Convenţiei, fapt care şi le obligă să acţioneze pe ele în conformitate cu dispoziţiile ei. Dreptul la protecţia datelor cu caracter personal se numără printre drepturile protejate în temeiul articolului 8 din CEDO, care

garantează dreptul la respectarea vieţii private şi de familie, a domiciliului şi a corespondenţei şi stabileşte condiţiile în baza cărora sunt permise limitări ale acestui drept.

O dată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, din decembrie 2009, Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene a devenit obligatorie din punct de vedere juridic şi astfel, dreptul la protecţia datelor cu caracter personal a fost ridicat la statutul de drept fundamental individual în cadrul UE.

În anul 1981, a fost deschisă spre semnare o Convenţie pentru protejarea persoanelor faţă de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal (Convenţia 108). Convenţia 108 a fost, şi rămâne singurul instrument internaţional obligatoriu din punct de vedere juridic în domeniul protecţiei datelor.

Convenţia 108 se aplică tuturor prelucrărilor de date efectuate atât în sectorul public, cât şi în cel privat, cum ar fi prelucrările de date efectuate de sistemul judiciar şi autorităţile de aplicare a legii. Aceasta protejează persoanele împotriva abuzurilor care pot însoţi colectarea şi prelucrarea datelor cu caracter personal şi, totodată, urmăreşte să reglementeze fluxul transfrontalier de date cu caracter personal. În ceea ce priveşte colectarea şi prelucrarea datelor cu caracter personal, principiile stabilite în convenţie se referă, în special, la colectarea şi prelucrarea automatizată corectă şi legală a datelor, stocarea în scopuri determinate şi legitime, utilizarea numai în scopuri compatibile cu acestea şi păstrarea într-o formă care să permită identificarea persoanelor în cauză pe o durată ce nu o depăşeşte pe cea necesară scopurilor pentru care datele sunt înregistrate. Principiile vizează, de asemenea, calitatea datelor, în special faptul că acestea trebuie să fie adecvate, pertinente şi neexcesive (principiul proporţionalităţii), precum şi exacte.

Protecția datelor cu caracter personal are un rol fundamental în exercitarea de către o persoană a dreptului său la respectarea vieții private și de familie, astfel cum este garantat de art. 8 din Convenție. Dreptul intern trebuie să ofere garanții adecvate pentru a preveni orice utilizare a datelor cu caracter personal care ar putea fi incompatibilă cu garanțiile prevăzute de acest articol [...]. Necesitatea unor astfel de garanții este cu atât mai mare în cazul protecției datelor cu caracter personal care constituie obiectul prelucrării automate, în special atunci când aceste date sunt utilizate în scopuri polițienești. Dreptul intern ar trebui să se asigure că aceste date sunt relevante și nu sunt excesive în raport cu scopurile pentru care sunt înregistrate, și că ele sunt păstrate într-o formă care să permită identificarea persoanelor vizate o perioadă nu mai lungă decât este necesar pentru scopurile pentru care acestea sunt înregistrate [...]. [Acesta] trebuie să ofere, de asemenea, garanții adecvate, că datele cu caracter personal care au fost înregistrate au fost protejate în mod eficient împotriva utilizării necorespunzătoare și abuzului [...].” [S. și Marper împotriva Regatului Unit, hotărâre (Marea Cameră) din 4 decembrie 2008, pct. 103].

Pentru ca art. 8 să intre în discuție, rezultatele care pot fi extrase din prelucrarea datelor cu caracter personal trebuie să atingă un anumit nivel de gravitate, astfel încât să se aducă atingere exercitării dreptului la respectarea vieții private (M.L. și W.W. împotriva Germaniei, 2018, pct. 88). În cauza Vučina împotriva Croației (dec.), 2019, pct. 50, Curtea a respins ca fiind incompatibil ratione materiae un capăt de cerere întemeiat pe publicarea unei fotografii într-o revistă pentru femei cu un titlu greșit, care o prezenta pe reclamantă cu numele unei alte persoane. În opinia Curții, gradul scăzut de gravitate a acestei erori și inconvenientul foarte limitat care rezultase din această faptă nu erau suficient de grave pentru ca art. 8 să intre în joc.

Conceptul de protecţie a datelor cu caracter personal reprezintă dreptul persoanei fizice de a-i fi apărate acele caracteristici care conduc la identificarea sa şi obligaţia corelativă a statului de a adopta măsuri adecvate pentru a asigura o protecţie eficientă. Având în vedere necesitatea de a apăra şi respecta

dreptul fundamental la viața intimă și privată, protecția datelor cu caracter personal constituie un domeniu deosebit de important.

Instanța întrevede trei condiții cumulative pentru ca o prelucrare a unor date cu caracter personal să fie licită, și anume, în primul rând, urmărirea unui interes legitim de către operator sau de către terțul sau terții cărora le sunt comunicate datele, în al doilea rând, necesitatea prelucrării datelor cu caracter personal pentru realizarea interesului legitim urmărit și, în al treilea rând, condiția ca acest interes legitim urmărit să nu prejudicieze drepturile și libertățile fundamentale ale persoanei vizate de protecția datelor.

Instanța atestă că, datele cu caracter personal ale familiei Mammadov : nume, prenume și datele de contact ale părinților minorilor *****, au fost transmise către Biroul Siguranță Copii și Consiliul pentru Protecția Drepturilor Copilului. Datele cu caracter personal nominalizate au fost transmise în vederea protecției drepturilor copilului, în contextul creării circumstanțelor de absenteism nemotivat al copiilor familiei Mammadov de la frecventarea școlii. Datele cu caracter personal au fost transmise într-un context determinat, explicit și legitim, iar volumul era unul adecvat, neexcesiv și pertinent în raport cu scopul pentru care au fost prelucrate ulterior.

În speță, prelucrarea datelor cu caracter personal ale familiei Mammadov efectuată de către Natalia Corcodel a fost realizată în conformitate cu prevederile legale și într-o manieră justă, or, din materialele acumulate se constată că Natalia Corcodel s-a călăuzit de interesul superior al copilului și a informat autoritățile de resort cu privire la existența unor circumstanțe care influențează în mod direct drepturile copilului și anume dreptul la educație și dreptul al învățătură.

Instanța nu poate neglija poziției CNPDCP care a remarcat existența unor relații tensionate între familia Mammadov și Liceul Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov”, relații care au creat premisa afectării drepturilor copiilor familiei Mammadov și anume dreptul al educație și dreptul la învățământ.

Din înregistrările video efectuate de către Ulviyya Mammadova în data de 17.11.2021 în incinta biroului de serviciu al directorului Liceului Republican de Muzică „Serghei Rahmaninov”, rezidă că administrația instituției a solicitat aportul reprezentanților Congresului Azerilor din Republica Moldova, în vederea depășirii circumstanțelor de conflict iscate între liceu și familia Mammadov.

Aserțiunile reclamanților cu privire la faptul că Natalia Corcodel și Zinaida Pascari ar fi contribuit la răspândirea informației către diferite comunități ale persoanelor străine și că ar fi prezentat familia Mammadov într-un context negativ, nu pot fi reținute ca plauzibile, având în vedere că în circumstanțele speței oricare din persoanele care cunosc circumstanțele cazului, pot răspândi această informație, fără ca această acțiune să fie atribuită unei persoane concrete. Procesul de răspândire prin vociferarea unor informații care aparent, conțin date cu caracter personal și care se pretind a fi excesive în raport cu dreptul la viața intimă, familială și privată nu constituie obiectul de examinare prin prisma Legii privind protecția datelor cu caracter personal ci prin prisma Legii cu privire la libertatea de exprimare.

Libertatea de exprimare protejează atât conținutul, cât și forma informației exprimate, inclusiv a informației care ofensează, șochează sau deranjează. Exercitarea libertății de exprimare poate fi supusă unor restrângeri prevăzute de lege, necesare într-o societate democratică pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, pentru a apăra ordinea și a preveni infracțiunile, pentru a proteja sănătatea și morala, reputația sau drepturile altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești.

Instanța conchide că, Nataliei Corcodel și Zinaidei Pascari nu le poate fi imputată încălcarea prevederilor Legii privind protecția datelor cu caracter personal, din moment ce pretinsele încălcări nu au fost probate elocvent de reclamanți, iar în cadrul cercetărilor nu au fost stabilite circumstanțe de prelucrare neconformă a datelor cu caracter personal cu privire la familia Mammadov.

Cât vizează încălcarea datelor cu caracter personal admisă de Alexandru Boico, acest segment nu a fost contestat de reclamanți, respectiv instanța nu se va expune în aspectul dat.

În consecință, reclamanții au eșuat să probeze cele invocate în acțiune în maniera prescrisă de legislator la art. 93 din Codul administrativ, motiv pentru care acțiunea va fi respinsă ca neîntemeiată *in integrum*, iar actul administrativ va fi menținut, subsecvent nu există premisa obligării CNPDCP de a constata prin act administrativ individual încălcarea dreptului reclamanților la protecția datelor cu caracter personal.

Instanța nu se expune asupra fiecărui argument invocat de participanții la proces, ținând cont de Avizul nr.11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni, în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, din care rezultă că, motivarea hotărârii nu trebuie înțeleasă ca necesitând un răspuns la fiecare argument invocat.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene, pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea trebuie să evidențieze că, judecătorul a examinat chestiunile esențiale prezentate și nu trebuie interpretată ca impunând un răspuns detaliat la fiecare argument (Van de Hurk vs Țările de Jos, 19 aprilie 1994 , pct.61, seria A, nr.288).

În acest sens instanţa de judecată, reieşind din circumstanţele de fapt constatate supra, coroborate cu normele de drept relevante situaţiei din speţă, consideră necesar a respinge ca neîntemeiată acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova, or pârâtul prin argumentele şi probele anexate la materialele cauzei a demonstrat legalitatea actului contestat, iar reclamanții nu au prezentat instanței în susţinerea poziţiei sale careva probe pertinente, concludente şi utile, care în ansamblul lor ar demonstra necesitatea anulării actului administrativ contestat, și respectiv necesitatea obligării emiterii actului administrativ favorabil solicitat.

În conformitate cu prevederile art. 224 alin.(1) lit.f) Cod Administrativ, instanţa de judecată,

h o t ă r ă ş t e :

Acțiunea de contencios administrativ înaintată de către Yamil Mammadov și Ulviyya Mammadova împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, persoane terțe Natalia Corcodel și Zinaida Pascari, Diaspora Azeră/Comunitatea Azeră din Republica Moldova, privind anularea parțială a actului administrativ - Decizia nr. 88 din 14.06.2022 și obligarea emiterii actului administrativ favorabil de constatare a încălcării prevederilor Legii nr. 133 din 08.07.2011 privind protecția datelor cu caracter personal, ***se respinge ca fiind neîntemeiată.***

Hotărîrea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Chișinău în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărîrii, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîşcani).

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Igor Barbacaru